

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **V. P. G.**, zast. Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem Dědinova 2011/19, Praha 4, adresa pro doručování: V Tůních 11, Praha 2, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2011, č. j. CPR-8332-6/ČJ-2011-009CPR-V242, ve věci uložení správního vyhoštění, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2012, č. j. 1 A 4/2012 - 31, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku,

t a k t o :

Kasační stížnosti **s e** odkladný účinek **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2011, č. j. CPR-8332-6/ČJ-2011-009CPR-V242, ve věci uložení správního vyhoštění.

Stěžovatel v kasační stížnosti požádal o přiznání odkladného účinku. Ve svém návrhu upozornil na přiměřené použití § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), podle kterého soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přízná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu, přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem. Současně uvedl, že nepřiznání odkladného účinku by mělo za následek ukončení jeho pobytu na území České republiky, což by znamenalo jednak nemožnost vyčkat výsledku posouzení důvodnosti kasační stížnosti, jednak dlouhodobé odloučení od družky a dítěte.

Kasační stížnost nemá podle ustanovení § 107 s. ř. s. odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s.

V této souvislosti, zejména s ohledem na samotný obsah návrhu a jeho odůvodnění, Nejvyšší správní soud pokládá za nutné připomenout, že novelou soudního řádu správního, provedenou zákonem č. 303/2011 Sb., došlo s účinností od 1. 1. 2012 ke změně právní úpravy podmínek pro přiznání odkladného účinku žaloby v § 73 s. ř. s.

Podle nového znění § 73 odst. 2 s. ř. s. lze žalobě přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Na rozdíl od předchozí právní úpravy tak již není nutné prokazovat tzv. nenahraditelnou újmu žalobce (resp. důvodnou obavu její hrozby), ale nepoměr mezi následkem (tj. „újmou“), která by žalobci vznikla nepřiznáním odkladného účinku, a případnou újmu, která by mohla vzniknout jiným osobám, pokud by k odložení účinků jinak závazného rozhodnutí došlo. Přiznání odkladného účinku nesmí být současně v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Prvotní podmínkou pro přiznání odkladného účinku je tedy dle ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. věrohodné tvrzení stěžovatele, že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro něj znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká může přiznáním odkladného účinku vzniknout jiným osobám. Důvody možného vzniku této újmy jsou přitom subjektivní, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele. Je proto logické, že v řízení o návrhu na přiznání odkladného účinku nese břemeno tvrzení právě stěžovatel a nikdo jiný nemůže jeho tvrzení nahradit. Soud posuzuje jím uvedené skutečnosti dle ustanovení § 73 s. ř. s., není však povinen ani oprávněn tyto skutečnosti jakýmkoli způsobem sám dovozovat.

V projednávané věci tak bylo nutno, aby stěžovatel ve svém návrhu uvedl konkrétní skutečnosti, které by osvědčovaly možnost vzniku nepoměrně větší újmy, jakož i to, v čem konkrétně by v jeho případě měla tato újma spočívat. Stěžovatel však tomuto požadavku nedostál. Ve svém návrhu se omezil toliko na stručné konstatování, že nepřiznání odkladného účinku bude mít za následek ukončení jeho pobytu v České republice a odloučení od družky a dítěte. Tyto skutečnosti však bez dalšího nejsou důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Je-li předmětem rozhodování a následného soudního přezkumu otázka správního vyhoštění, představují stěžovatelem tvrzené skutečnosti logický důsledek rozhodovací činnosti správních orgánů a následně i krajského (zde městského) soudu. Je zřejmé, že správní vyhoštění vždy negativně zasáhne do konkrétních poměrů cizince. Vlastní výkon napadeného správního rozhodnutí však nemůže být bez dalšího považován za příčinu újmy. Ani pouhé konstatování, že v případě vyhoštění bude odloučen od své družky a dítěte, bez uvedení dalších skutečností konkretizujících jejich vzájemný vztah, citové či jiné vazby, atd., nelze považovat za tvrzení výše uvedené újmy.

Na základě výše uvedeného tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v posuzovaném případě nejsou dány důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve smyslu § 73 s. ř. s., ve spojení s § 107 s. ř. s., neboť skutečnosti tvrzené stěžovatelem neosvědčují možnost vzniku natolik mimořádného a výjimečného stavu, který by nutnost přiznání odkladného účinku odůvodňoval. Nejvyšší správní soud proto návrhu stěžovatele na jeho přiznání nevyhověl.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. dubna 2012

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu